

regelsæt, som AF-medarbejderne skal kunne betjene sig af for netop ikke at blive bragt i en situation, hvor de skal foretage en subjektiv vurdering, som så på en eller anden måde kan virke diskriminerende.

Derfor står der i vejledningen, at i en situation, hvor man har en fremtoning, opførsel og adfærd, der efter arbejdsformidlingens vurdering gør det tvivlsomt, om man står til rådighed for arbejdsmarkedet, skal det anmeldes til a-kassen.

Og hvad ligger der så i begrebet fremtoning?

Ja, dér ligger faktisk det, at hvis den ledige møder tydeligt beruset eller meget usoigneret op til en jobsamtale på arbejdsformidlingen, kan arbejdsformidlingen altså overveje, om vedkommende egentlig er tilstrækkelig interesseret i det pågældende job, og hvis arbejdsformidlingen skønner, at vedkommende ikke er det, kan arbejdsformidlingen så indberette det til a-kassen.

Det handler altså ikke om, hvorvidt man bider negle eller ikke bider negle; det handler om, hvorvidt man lever op til helt elementære krav, som mere end to millioner mennesker på det danske arbejdsmarked hver eneste dag lever op til, og dér er der vel ikke noget odiøst i at sige, at de mennesker, som gerne vil have et job, skal leve op til disse helt elementære krav, som mere end to millioner lønmodtagere, der hver eneste dag møder på deres arbejde, altså lever op til.

Og det er altså ikke sådan, at en snedker, der skal have et job, skal møde op i sit konfirmationsdress, eller sådan noget. Han må altså godt møde op i sit snedkerdress.

Jette Gottlieb (EL):

Jeg er bestemt af den opfattelse, at der findes job, hvor det vil være en direkte hindring for at få jobbet, hvis man møder op i for pænt tøj eller måske er for ren – det vil jeg nok sige.

Men ministeren henviser til et administrativt regelsæt, og dér er det jo ikke eksemplerne, der tæller, men den formulering, det har.

Og de hensigter, som ministeren henviser til, udtrykkes meget fint i kode 0 i indberetningskodelisten, for ifølge den kan man nemlig meddele, om den pågældende er kvalificeret eller ikke er kvalificeret til jobbet, og det, der er afgørende for, om vedkommende kan eller skal henses til et job eller ej, er jo sådan set, om han eller hun besidder de fornødne kvalifikationer.

Alle de øvrige koder – og jeg taler selvfølgelig specielt om kode 6 – er udtryk for nogle skønsprincipper, der kan lægges ind i arbejdsformidlerens vurdering, og dér er jeg stærkt bekymret for, dels om den enkelte arbejdsformidler har det fornødne kendskab til det pågældende jobområde, dels om vedkommende kan blive bragt i en situation, hvor han eller hun kommer til at diskriminere bestemte grupper, hvilket så igen vil være i modstrid med såvel ILO-konventionen som ligebehandlingsloven.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg deler ikke den bekymring, som fru Jette Gottlieb har. Jeg har faktisk tiltro til, at arbejdsformidlingsmedarbejderne via det job, de har, har et indblik i og et kendskab til arbejdsmarkedet, der gør, at de godt ved, at der er job, hvor man har den og den type arbejdstøj og den og den type fremtoning, og så er der ikke noget problem i det.

Det, der er tale om i denne vejledning, er alene, at de problemer, som man kalder gråzoneproblemerne, skal løses. Og gråzoneproblematikken betyder, at mange ledige faktisk sættes tilbage, fordi arbejdsformidlingen ikke skønner, at de pågældende er kvalificerede til jobbet, og at der så i øvrigt ikke sker noget med de ledige.

Her siger vi så, at der skal ske noget med de ledige, og det vil sige, at de skal have et tilbud om enten jobtræning eller uddannelse, eller hvad det nu måtte være, og at der ikke er nogen, der må blive overladt til sig selv.

Det er sådan set det, der har været retningsgivende for denne vejledning, og derudover har der så været behov for – det har arbejdsmarkedets parter, både lønmodtagersiden og arbejdsgiversiden, skønnet – at give vejlederne i arbejdsformidlingen et bedre redskab til at vurdere, hvad de kan gøre, hvis folk tydeligt har en fremtoning, der efterlader det indtryk, at de ikke er interesserede i et job, og det indtryk kan folk altså godt give ved deres personlige fremtræden. Hvis de eksempelvis møder berusede op med en Netto-pose med klirrende flasker eller er meget usoignerede, kan man med rette sætte spørgsmålstegn ved, om de pågældende nu også er særlig interesserede i at få et job, og dér er der altså tale om, at arbejdsformidlingen skal indberette det til arbejdsløsheds-kassen.

Jette Gottlieb (EL):

Nu bliver det en lille smule forvirrende, for nu siger ministeren, at man ikke kan være sikker